

Učiteljskim fakultetom Sveučilišta u Zagrebu 2015. godine te organizacija međunarodne znanstvene konferencije povodom stote obljetnice objavljivanja *Priča iz davnine* Ivane Brlić-Mažuranić tijekom 2016. godine.

Budući da je članovima prvoga uredništva časopisa *Libri & Liberi* istekao trogodišnji mandat, izabrani su članovi novoga uredništva. Ono broji jedanaest hrvatskih članova, kojima se pridružuju i dvije nove mlade urednice.

Na Skupštini je također prihvaćeno Financijsko izvješće HIDK-a za 2013. godinu i Financijski plan HIDK-a za 2014. godinu. Članovi su izrazili zadovoljstvo uspješnim i raznovrsnim znanstvenim i stručnim aktivnostima HIDK-a tijekom 2013. godine.

Svjetlo i sjena urbanih prostora. Vedran Markulin u Galeriji UF

Zagreb, 25. svibnja – 18. lipnja 2014.

Vedran Markulin, rođen 1985. godine u Zagrebu, mladi je slikarski dizajner, odgojitelj predškolske djece i magistar primarnoga obrazovanja. No Markulin je i više od toga – promatrač, kreator i samozatajni umjetnik čiji „unutrašnji čip“ sadrži ugrađeni slikarski nemir. Taj je nemir vođen željom za redom i dosljednošću u tome redu.

Iz Markulinovih slika izloženih u Galeriji UF na Učiteljskome fakultetu u Zagrebu u svibnju i lipnju 2014. godine vidljiva je težnja za savršenim kompozicijskim skladom izgrađenim bojom. Za razliku od turista koji na ljetovanju neumorno „škljocaju“ svojim fotoaparatom ne bi li sa sobom kući ponijeli zalazak sunca, Markulin u tišini zagrebačkoga stana promatra sunce s balkona. Svjetlo i sjene izgrađuju njegov unutrašnji prostor, njegove spoznaje dobivaju uvijek nove dimenzije te su mu slike kao lanac – skup nanizanih karika sastavljenih od doživljaja svjetlosti – koji pred promatrača iznosi svojevrsnu geometriju prostora. Prostori su to koji se sijeku, dodiruju, uvlače jedni u druge, poput kozmičkoga prostora u kojemu nikada nismo sami i netaknuti.

Gledajući iz izoliranoga mjesta, s nekoliko kvadrata koji u obliku malenoga balkona izlaze u slobodan prostor iz stranice stambene zgrade, osluškujući promjene svjetlosti, Markulin je prostor vidio u skalama od toplih i hladnih niti boje te ga tako oživio kao ljetni oltar. Izmaštao je svoj prostor, stopio se s njim dok ga prostor nije posve upio u svim rasponima valera što ih je zapazio tijekom promjene i kretanja svjetlosti u vremenu. To je praćenje svjetlosti i impresionističko, snažno u svojoj dosljednosti.

Slike otkrivaju zaigranu, nemirnu, istraživačku prirodu ovoga slikara, pa su i kontrasti u njima često toplo-hladni i komplementarni. Njegov odnos prema boji i koloristički rezultat mogu se objasniti temeljitim istraživanjem i promatranjem umjetničkih djela i slikarskom marljivošću. Iako bismo za ove slike odlučno mogli reći kako je riječ o apstrakcijama, one su ipak ujedno i jasno izgrađene plohe koje je slikar uočio u konkretnome vremenu i u konkretnome prostoru, u zbilji u kojoj žive i on i njegova publika te nam je tako darovao senzaciju koja inače, nezapažena, svakodnevno prolazi mimo naših dnevnih običajnosti. U umjetnikovu miru u „ateljehu balkona“ začetak je Markulinova začaranoga svijeta svjetla i sjene, u kojemu je vidljiva snažna želja za suživljavanjem s naoko najbanalnijim – sa svjetlosnim mijenama.

Izložene su slike iskaz snažne volje, preplavljenosti bojom i rastom duše. Nije stoga neobično da je izložba *Svjetlo i sjena urbanih prostora* bila vrlo dobro posjećena, a nove se izložbe ovoga mladoga umjetnika očekuju sa zanimanjem.

Tea Nucak

Animafest Zagreb 2014.

Zagreb, 3. – 8. lipnja 2014.

Na svjetskome festivalu animiranoga filma koji se svake dvije godine održava u Zagrebu, dio natjecanja namijenjen je prvenstveno djeci. 24. *Animafest Zagreb 2014.* održan je od 3. do 8. lipnja s podnaslovom *Kratkometražno izdanje*. Glavnu je nagradu osvojio film *Ljubavne igre* korejske autorice Yumi Joung. U konkurenciji filmova za djecu najboljim je proglašen film *Stonoga i žaba* autorice Anne Khmelevskaye (Francuska, 2013., 10'00'') za djecu od 14 godina naviše, a posebna su priznanja žirija dobili filmovi *Moj čudni djed* (Dina Velikovskaya, Rusija, 2012., 8'40''), *Zec i Jelen* (Mađarska, 2013., 16'15'') za djecu od 7 do 10 godina i *Virtualna virtuoznost* (Maja Oschmann i Thomas Stellmach, Njemačka, 2013.) za djecu od 14 godina naviše.

U nastavku se osvrćemo na izabranih pet filmova za djecu od 7 do 10 godina, od kojih su dva prethodno navedena dobila posebno priznanje, a tri su ostala bez nagrada: *Nova vrsta* (Katerina Karhankova, Češka, 2013., 6'18''), *Moja mama je avion* (Julia Aronova, Rusija, 2013., 7') i *Zamka za trolove* (Klaus Morschheuser i Johannes Weiland, Njemačka, 2013., 7'38'').

Nova vrsta kratki je film o dječjemu pronalasku mumificirane kosti u zemlji u dvorištu. Djeca maštaju kome bi mogla pripadati kost neobična oblika i pokušavaju za svoje otkriće zainteresirati odrasle. Čak odlaze u posjet slavnomu arheologu u njegov laboratorij. Međutim, nitko od odraslih nije istinski zainteresiran za čudan pronalazak, nego se samo pretvaraju da ih slušaju. Tako i djeca postaju nezainteresirana za povjerenje i komunikaciju s odraslima te se povlače u svoj svijet. Maštovitost u zamišljanju životinje koja bi mogla biti vlasnik nađene kosti jedna je od uspješnijih komponenti ovoga filma jer su stvorenja koja djeca zamišljaju zadivljujuća. Na koncu djeca odlaze natrag u park i zakapaju kost sa svim grobnim počastima, gradeći humak. To je, čini se, i završetak njihove volje za istraživanjem. U završnome prizoru vidimo „skeniran“ presjek tla u kojemu je pronađena kost, skriven ljudskom pogledu. Tamo leži čudesan kostur nepoznate životinje koja je mogla biti veliko otkriće. Film se koristi efektima *flash* animacije koji u prvi plan izvlače izraze lica likova, uslojavanje imaginacije i jednostavnost prikaza.

Moj čudni djed govori o ljetovanju unuke koja živi s djedom izumiteljem kojemu baš uvijek i ne polazi za rukom svaki pokus. Zašto je djed tako nespretna, pita se djevojčica svako jutro, dok se srami djeda pred vršnjacima. Osjeća se izdvojenom u društvu zbog „neozbiljnoga“ djeda, jer su djeca sklona i nju smatrati „čudakinjom“. Djed to razumije, pa je tješi i pokazuje beskrajno strpljenje za njezina neraspoloženja, „otresanja“ i jutarnje šutnje. U međuvremenu, kao pravi samozatajni znanstvenik sakuplja predmete iz kuhinje i drugih svakodnevnih mjesta koji bi mu mogli zatrebati za pokuse. Jednoga jutra djedov veliki izum